

Arrest

nr. 248 013 van 22 januari 2021
in de zaak X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat AUNDU BOLABIKA
Square Eugène Plasky 92-94
1030 BRUXELLES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 21 januari 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) van 15 januari 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat AUNDU BOLABIKA die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is aangekomen in het Rijk in 2002.

Op 12 december 2008 kreeg verzoeker een C-kaart. Deze kaart werd telkenmale voor vijf jaar verlengd in 2013 en in 2018. Deze laatste verlenging geldt tot 19 november 2023.

Op 30 december 2019 heeft verzoeker het Schengengrondgebied verlaten.

Op 18 december 2020 werd verzoeker blijkens het rijksregister afgevoerd van ambtswege.

Op 28 december 2020 werd volgens het rijksregister zijn C-kaart "gesupprimeerd".

Op 15 januari 2021 kwam verzoeker aan in België via een vlucht uit Kinshasa. Diezelfde dag werd verzoeker gehoord.

Op 15 januari 2021 nam de verwerende partij ten aanzien van verzoeker een beslissing tot teruggrijping

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"TERUGDRIJVING

Op 15 januari 2021, om uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, [...]

de heer / mevrouw : naam N. B. voornaam J. L.

geboren op [...]1977 te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer [...]

afgegeven te MINAFFET op : 27.02.2018

afkomstig uit Kinshasa met SN358 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(A): [...]

(B) [...]

X(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een nationaal paspoort van Congo en legt een Belgische verblijfstitel afgeleverd dd. 19.11.2018 met een geldigheidsduur tot 19.11.2023. Echter de verblijfstitel werd gesupprimeerd dd. 28.12.2020. Zodoende beschikt betrokkene niet over een grensoverschrijdend document.

(D) [...]

X(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

U komt naar België terug op basis van

X De Identiteitskaart voor Vreemdelingen/C-kaart met nummer 3464895 55, geldig van 19.11.2018 tot 19.11.2023.

Uit de uitreisstempel dd. 30.12.2019 in uw nationaal paspoort blijkt dat u

X Het Belgisch grondgebied verlaten heeft sinds meer dan

X1 jaar

.....2 jaar

.....6 jaar

X Grondgebied van de Europese Unie verlaten heeft sinds meer dan

X.....12 maanden.

Artikel 19,§ 1, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft de vreemdeling die houder is

van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in het Koninkrijk. Overeenkomstig artikel 19, §1, lid 2 van de wet van 15/12/1980 verliest de vreemdeling, die op grond van artikel 15bis de status van langdurig ingezetene bezit, zijn recht op terugkeer wanneer hij gedurende 12 opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar verlaten heeft. Overeenkomstig artikel 42 quinquies, §7 van de wet van 15/12/1980 verliest de EU-burger of het familielid van een Eu-burger die een duurzaam recht op verblijf verkregen heeft, zijn recht op terugkeer in het Rijk door een afwezigheid van meer dan twee opeenvolgende jaren. Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 stelt dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39 van het KB van 08.10.1981. Overeenkomstig artikel 35 van het KB van 08.10.1981 verliest het document ter staving van duurzaam verblijf, de duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan vierentwintig opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft. Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 bepaalt verder dat de EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene haar geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf achtereenvolgende maanden buiten het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie of langer dan zes jaar buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorgeschreven door het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 39, §3, 1° van KB van 08.10.1981 stelt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning het recht op terugkeer kan uitoefenen na een afwezigheid van méér dan 1 jaar op voorwaarde dat deze “vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.” Overeenkomstig §6 van dit zelfde artikel wordt hij op dat ogenblik door het gemeentebestuur in het bezit gesteld van een bijlage 18. Gezien u hieraan niet voldaan heeft, en uw verblijfsdocument bijgevolg niet meer geldig is, wordt de hierboven vermelde verblijfskaart ingetrokken.

(F) [...]

(G) [...]

(H) [...]

2. Rechtspleging

Kort voor de zitting legt de raadsvrouw van verzoeker een “note complémentaire” voor. Ze wenst hiermee te repliceren op de verweernota. De Raad merkt op dat dit evenwel niet is voorzien als proceduristuk en stelt bovendien vast dat deze “note complémentaire” de vorm aanneemt van een nieuw verzoekschrift, waarin weliswaar grotendeels hetzelfde discours wordt uiteengezet als in het verzoekschrift. In het licht van de rechten van verdediging, kan de Raad deze nota louter als geheugensteun beschouwen voor het mondeling pleidooi ter zitting, in zoverre het een verweer op de nota betreft.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stipt aan dat hij weliswaar is gescheiden van de moeders van zijn kinderen, maar dat hij wel vier kinderen heeft in België en dat die kinderen zijn enige dichte familie is. Hij stipt aan dat uit de beslissing niet blijkt dat rekening gehouden is met het hoger belang van de kinderen of met zijn gezinsleven, noch met zijn gezondheidstoestand. Verzoeker wijst erop dat wat betreft het gezinsleven het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vanaf de geboorte van een kind aanvaardt dat er een gezinsleven is tussen het kind en zijn ouders en dat die band maar in uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd. Hij stipt aan dat door de beslissing aan de minderjarige kinderen de mogelijkheid wordt ontnomen om een normaal gezinsleven te leiden en te ontwikkelen. Naast het feit dat verzoeker zich bij de grens had aangemeld met zijn verblijfskaart (C-kaart) die nog geldig was, heeft hij ook het recht zich in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te vestigen als vader van onder meer drie minderjarige Belgische kinderen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM volgt dat een kind geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, *ipso iure* deel uitmaakt van die relatie. (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Verzoeker kan in zijn betoog gevolgd worden dat vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band bestaat die gelijkstaat met “gezinsleven”. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd. (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, par. 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, C. v. België, par. 25).

In casu blijkt dat niet betwist is dat verzoeker kinderen heeft in België, waarvan 1 dochter meerderjarig is en twee kinderen minderjarig zijn. Er blijkt eveneens uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift dat dochter N.B.C. geboren in 2007 en dochter N.B.C.M. geboren in 2009 de Belgische nationaliteit hebben. Uit het stuk neergelegd ter zitting blijkt dat de oudste dochter C. ook de Belgische nationaliteit heeft. De Raad spreekt zich thans niet uit over het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en de oudste dochter maar tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen wordt een beschermingswaardig gezinsleven vermoed. Er blijkt eveneens dat de verwerende partij op de hoogte was van de minderjarige kinderen met Belgische nationaliteit voor het nemen van de beslissing, aangezien verzoeker daarvan uitdrukkelijk in het kader van zijn hoorrecht melding heeft gemaakt.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf, aangezien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker reeds sedert 2008 een verblijfsrecht geniet in België. Er blijkt eveneens uit de feiten ten overvloede dat verzoeker amper 16 dagen te laat in België is binnen gekomen om nog binnen de termijn van 12 maanden terug te keren.

Eveneens ten overvloede blijkt uit stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift, en voorgelegd aan verweerder ter zitting, dat drie artsen in een recent attest van 12 januari 2021 attesteren dat zij verzoeker van 11 november 2020 tot 10 januari 2021 hebben verzorgd voor een probleem aan de rechtersvoorzijde en voor malaria.

In geval van een weigering van voortgezet verblijf aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar

gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken dus over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Derhalve moet een redelijke afweging worden gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het dossier blijkt dat er rekening werd gehouden met de situatie van verzoeker in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat de verwerende partij is overgegaan tot de in casu vereiste belangenafweging in het licht van deze bepaling, niettegenstaande deze laatste ervan op de hoogte was dat verzoeker in het kader van zijn hoorrecht had verklaard dat hij in België 3 kinderen heeft waarvan 2 minderjarige kinderen met de Belgische nationaliteit. Dit blijkt overigens eveneens uit het lijvig administratief dossier.

Een schending van het procedurele luik van artikel 8 van het EVRM is prima facie aangetoond.

In de verweernota stelt verweerder dat artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in zich houdt. Het feit dat uit de bewoordingen van artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht kan afgeleid worden, neemt niet weg dat men zich de vraag kan stellen of de formele motiveringsplicht op zich, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, hoe dan ook niet inhoudt dat men in het licht van de rechten van verdediging de belangenafweging opneemt in de bestreden beslissing. Hoe dan ook stipt de Raad aan dat ook uit het administratief dossier prima facie niet blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de terugdrijving is overgegaan tot enige belangenafweging voor het nemen van de terugdrijving.

Ter zitting wijst verweerder er nog op dat de grenspolitie bij het vaststellen dat de noodzakelijke documenten niet voorliggen automatisch overgaat tot het nemen van een terugdrijving. De Raad stipt evenwel aan dat een terugdrijving steunt op artikel 3 eerste lid van de Vreemdelingenwet en dat verweerder eraan voorbijgaat dat deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf; [...]”

Uit de aanhef *“behoudens de in een internationaal verdrag [...] bepaalde afwijkingen kan de toegang worden geweigerd”* blijkt dat moet rekening gehouden worden met de hogere rechtsnormen zoals het bepaalde in artikel 8 van het EVRM en er blijkt eveneens dat het niet om een automatisme kan gaan, gezien de term “kan”.

Vervolgens gaat verweerder over in de nota tot een a posteriori - motivering die dit gebrek aan belangenafweging niet kan herstellen.

Het middel is ernstig. Er is dus voldaan aan de tweede voorwaarde.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat hij zijn kernfamilie heeft in België en reeds zeer lang over een verblijfsrecht in België beschikt. De teruggedrijving van verzoeker geeft aanleiding tot een moreel trauma voor de hele familie.

Gelet op het feit dat het niet wordt betwist dat verzoeker reeds sedert 2002 op het Belgisch grondgebied is, sedert 2008 reeds over een C-kaart beschikte die telkenmale werd verlengd tot 2023, dat hij ten overvloede niet meer dan 16 dagen de termijn voor terugkeer heeft overschreden, dat hij in zijn gehoor heeft verklaard dat hij drie kinderen heeft in België waarvan twee minderjarig met de Belgische nationaliteit en dit steun vindt in de stukken, en dat de Raad supra een ernstig middel op artikel 8 van het EVRM heeft weerhouden, moet ook aangenomen worden dat aan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan gezien het bepaalde in artikel 39/82 §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Volgens het Grondwettelijk Hof dient de verwijzing naar artikel 15, tweede lid van het EVRM in de voormelde bepaling exemplatief en niet limitatief gelezen te worden (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B 9.2 en naar analogie B.15.2).

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggedrijving.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van beslissing tot terugdrijving van 15 januari 2021 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

A. MAES